

Вѣтре, вѣтерко крилатъ —
где ти ходишъ, где ти скиташъ
и по цѣлий Божи свѣтъ
кои пѣтища омиташъ?
Где прекарвашъ ти ноше —
нѣмашъ ли си родна кѣща?
Като менъ ли си злочестъ —
нѣмашъ ли си майка сѣща?
Като менъ ли си сиракъ?
Ти затуй ли се не спирашъ
и отъ сутринь чакъ до мракъ
нигде отдихъ не намирашъ?...
Ахъ, ти, вѣтре, братко мой,
ако ти си като мене,

за минутка ти постой —
дай сираку утешене.
Подигни ме на крила,
подигни ме — отнеси ме,
и отъ мжки, и тегла,
и отъ скърби избави ме.
Нека двама полетимъ,
като двама братя родни,
нека двама се тешимъ
и по друми неизбродни —
да потърсимъ този край
где живота е чудесень,
като хубавъ, цѣвналъ май,
като нѣжна, сладка пѣсень...

Трайко Симеоновъ

КОВАЧЪ

Огънь въ огнището тлѣе,
въ огънь ковачтъ гори.
Бодро духалото пѣе,
дъждъ отъ жарава искри.

Срочно възпретналъ ржави
удря ковачтъ и пѣй,
Пѣятъ въ ржцетъ му здрави
блѣсналитъ сърпове.

Утре по златнитъ ниви
тѣхниятъ звѣнъ ще звѣни,
тѣхниятъ звѣнъ ще опива
млади моми и момци.

А пѣкъ до късно, по здрача
самъ посрѣдъ тѣзъ равнини,
бодро ще пори орачтъ
ширнитъ плодни земи.

Удрай съсъ чука въ ржката,
удрай, ковачо, безспиръ!
Съ чуктъ ковешъ си сѣдбата
и много други сѣдби.

Атанасъ Душковъ